

Arrest

nr. 125 610 van 13 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 november 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 7 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 54 863 van de Raad bevestigt de Raad de weigeringsbeslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 22 januari 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 10 november 2011 wordt de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 14 november 2011 wordt verzoekster een beslissing betekend houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.7. Op 1 februari 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 9 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster beroep in bij de Raad. Op 15 juni 2012 wordt voormelde beslissing ingetrokken. Bij arrest nr. 85 699 van 8 augustus 2012 wordt het beroep verworpen.

1.9. Op 21 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet.

1.10. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Tegen de beslissingen vermeld in punt 1.9. en 1.10. dient verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.12. Bij beslissing van 14 januari 2013 worden de beslissingen vermeld in punt 1.9. en 1.10. ingetrokken.

1.13. Bij advies van 18 januari 2013 evalueert de ambtenaar-geneesheer de medische toestand zoals ingeroepen in het kader van de aanvraag vermeld in punt 1.7.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 januari 2013 de beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.01.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 18.01.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven

of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met de aanvullingen dd. 27.03.2012; dd. 28.08.2012 en 19.09.2012.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EH RM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter § 3."

1.15. Op 24 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van V.T.K. (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

J. (...), M. (...) geboren te G. (...) op xxx, nationaliteit Kosovo

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”

1.16. Bij arrest nr. 97 562 van 21 februari 2013 stelt de Raad de afstand van het geding vermeld in punt 1.11. vast.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste en tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 17 mei 2007).

Verzoekster meent dat zij bij haar aanvraag van 31 januari 2012 en navolgende schrijvens enkele medische verslagen heeft voorgelegd waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat zij niet in staat is om te reizen en een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en waarop noch de arts-attaché in zijn advies van 18 januari 2013, noch de verwerende partij in de bestreden beslissing hebben geantwoord, dat uit de motivering niet blijkt dat de verwerende partij de diverse gegevens die beschikbaar zijn in haar dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Zij meent dat door haar aanvraag af te wijzen op grond van het feit dat volgens een niet grondig gemotiveerd advies van de arts-attaché het voorgelegde standaard medisch getuigschrift kennelijk niet zou toelaten te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging zou inhouden voor haar leven, blijkt dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in de aanvraag van 31 januari 2012 en de navolgende schrijvens, zowel afzonderlijk als gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

3.1.1.1. Ten eerste houdt de bestreden beslissing, volgens verzoekster, een schending in van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Na gedeeltelijke citering van voornoemd artikel, wijst verzoekster er op dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het medisch advies van 18 januari 2013 van arts-attaché L.L. waarin deze laatste gesteld heeft dat haar aandoening niet direct levensbedreigend zou zijn en dat de aandoening geen dringende maatregelen vereist zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Verzoekster vervolgt dat de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) die een dergelijke (strengere) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Verzoekster verwijst naar en citeert uit arrest nr. 95 049 van 14 januari 2013 van de Raad.

Verzoekster benadrukt dat nergens in de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ‘directe’ levensbedreiging wordt vereist, dat voornoemd artikel ook ziekten toelaat die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland, dat voornoemd artikel zelf geen ‘directe’ levensbedreiging oftewel aandoeningen die ‘dringende maatregelen’ vereisen ‘zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn’, dat door te eisen dat haar aandoening ‘levensbedreigend’ zou

moeten zijn, de verwerende partij een voorwaarde heeft toegevoegd aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet en daardoor voornoemd artikel miskent.

Voorts wijst verzoekster er op dat artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet de verwerende partij slechts toelaat om de zogenaamde 'medische filter' toe te passen rekening houdend met alle elementen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet zieken beschermt die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk verklaart alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, met bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan, dat de verwerende partij daarbij geen afdoende motivering over het tweede en derde deel van de definitie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gaf, namelijk of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat zij geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer, dat nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of de verwerende partij hetzij de arts-attaché *in concreto* een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in haar herkomstland, dat door dit onderzoek niet te voeren de bepalingen van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet ontegensprekelijk geschonden worden. Verzoekster is van mening dat de arts-attaché zich in zijn medisch advies onterecht beperkt tot een vaag, algemeen en nietszeggend citaat (*"Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 14.12.2011 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe levensbedreiging betekent voor haar leven. De beschreven depressie houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokken lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten"*) en stelt dat door zich te beperken tot het citeren van dergelijke vage zinsnede, de verwerende partij uiteraard niet voldoet aan zijn motiveringsplicht dewelke steeds *in concreto* dient te gebeuren, dat zij vanzelfsprekend niet kan instemmen met een dergelijke (steeds terugkerende) stereotype afwijzing van haar verzoek, dat nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in haar herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag. Volgens verzoekster lijdt zij wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, dat het medisch advies in strijd is met de voorhanden zijnde stukken van het administratief dossier. Verzoekster wijst er op dat de arts-attaché alleen aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet medisch onontvankelijk mag verklaren als zij kennelijk geen enkel reëel risico inhouden, dat anders de verwerende partij aanvragen 'medisch onontvankelijk' zou verklaren terwijl ze misschien 'medisch gegrond' zijn, dat dit niet de bedoeling van de wetgever is.

3.1.1.2. In een tweede onderdeel stelt verzoekster dat nergens uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat hetzij de arts-attaché hetzij de verwerende partij zelf, rekening heeft gehouden met de bijkomende medische verslagen die door haar advocaat werden voorgelegd, dat uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché blijkt dat deze laatste geen rekening heeft gehouden met de bijkomende medische verslagen die door haar advocaat in navolgende schrijvens werden toegevoegd, dat op deze bijkomende medische verslagen noch door de verwerende partij in de bestreden beslissing, noch door de arts-attaché in het advies werd geantwoord, dat dit een flagrante schending van de motiveringsplicht inhoudt, temeer omdat in de (navolgende) medische verslagen van 6 juni 2012 en 7 september 2012 van dokter Jansen andermaal werd gewaarschuwd voor de ernstige vorm van medische aandoening waaraan zij lijdt, dat het medisch advies van 18 januari 2013 in strijd is met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier, dat de motivering van de bestreden beslissing indruist tegen de inhoud van de door hen voorgelegde medische verslagen.

3.1.1.3. Voorts meent verzoekster in een derde onderdeel dat de bestreden beslissing overduidelijk een flagrante schending inhoudt van de formele motiveringsplicht daar er geen gewag wordt gemaakt van de concrete feiten waarop de motivering steunt, dat het medisch advies van de arts-attaché (waarop de bestreden beslissing is gebaseerd) ten onrechte louter beperkt is tot het stellen dat er een evaluatie is

van het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 14 december 2011 voorgelegd in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat echter, op het door haar voorgelegd getuigschrift, noch door de verwerende partij in de bestreden beslissing, noch door de arts-attaché inhoudelijk enig antwoord werd gegeven. Verzoekster merkt nog op dat op de door haar advocaat toegevoegde 'standaard medische getuigschriften van 7 september 2012, 6 juni 2012, 3 september 2012, 4 juni 2012 en 16 maart 2012 al helemaal niet geantwoord werd door de verwerende partij. Na citering van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, stelt verzoekster dat nergens in de wet vermeld staat dat de ambtenaar-geneesheer niet hoeft te antwoorden op de inhoud van de voorgelegde medische verslagen, dat voornoemd artikel uiteraard geen vrijgeleide inhoudt voor de verwerende partij om de op haar rustende motiveringsverplichting aan de kant te schuiven of met de voeten te treden, dat de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies, waarop de verwerende partij zijn weigeringsbeslissing heeft gebaseerd, uitsluitend beperkt tot een loutere eenzijdige en ongefundeerde bewering dat het dossier kennelijk niet zou toelaten te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging zou inhouden voor haar leven. Verzoekster vraagt zich af waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om een dergelijk verstrekkend standpunt in te nemen, terwijl uit de inhoud van onder andere de voorgelegde standaard medisch getuigschriften van 6 juni 2012 en 7 september 2012 van dokter Jansen, afdoende was gebleken dat haar aandoeningen wel degelijk ernstig zijn en dat de lopende medische behandeling in geen geval mag onderbroken worden. Verzoekster vervolgt dat het medisch advies bezwaarlijk als een ernstig onderzoek van de voorgelegde medische verslagen kan worden aanzien, dat uit de lezing van het advies van de arts-attaché alleszins niet blijkt dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd naar alle door haar arts aangehaalde medische argumenten, wel integendeel. Zij meent dat in tegenstelling tot het besluit van de ambtenaar-geneesheer, uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat de medische aandoeningen waarin zij lijdt wel degelijk ernstig is en dat een terugkeer naar het herkomstland voor haar in de huidige omstandigheden niet mogelijk is, dat deze gegevens redelijkerwijze zouden moeten kunnen volstaan, dat het voornoemd advies foutief is en indruist tegen de door haar bijgebrachte medische verslagen van haar artsen, dat minstens het advies van 18 januari 2013 voorbarig is, dat minstens de medische aandoeningen waaraan zij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte wordt geringschat, dat de medische aandoening waaraan zij lijdt haar niet toelaten om te reizen, dat integendeel uit de door haar voorgelegde medische verslagen bleek dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is, dat het advies indruist tegen de voorgelegde medische verslagen. Verder vraagt verzoekster zich af waarop de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies van 18 januari 2013 baseert, dat werd opgesteld meer dan één jaar na het standaard medisch getuigschrift van 14 december 2011, om te pretenderen dat de medische aandoening waaraan zij lijdt, actueel geen enkel risico voor haar leven of fysieke integriteit zou inhouden, dat dit ook aantoonde dat de ambtenaar-geneesheer zich ten onrechte beperkt heeft tot een vage, voorbarige, gemakzuchtige en stereotiepe motivering, zonder enig ernstig onderzoek van haar medische toestand.

3.1.1.4. In een vierde onderdeel gaat verzoekster in op de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster werpt op dat de verwerende partij de mogelijkheid had om haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch dit ten onrechte nagelaten heeft te doen, dat een medisch onderzoek ongetwijfeld een ander licht had geworpen op de zaak, dat door haar niet te onderwerpen aan een medisch onderzoek, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, de verwerende partij de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Verzoekster wijst er op dat zij in haar schriftelijke aanvraag nochtans formeel had aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te verstrekken, schriftelijk dan wel mondeling. Zij meent dat gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en de medische verslagen van haar artsen anderzijds tot tegenstrijdige conclusies komen, het noodzakelijk was om haar minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen, dat door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besloten heeft om de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, minstens de motiveringsverplichting schendt doordat op haar voorstel tot medisch onderzoek helemaal niet wordt geantwoord. Zij poneert dat indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, hij bij haar of haar artsen specifieke informatie had kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid voor haar om te reizen naar Kosovo, gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide: of haar onderwerpen aan een medische onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat *in casu* ten onrechte niet gebeurd is. Zij vervolgt dat de arts-attaché geen deskundige raadpleegde noch correspondeerde met de behandelende artsen

betreffende haar gezondheidsproblemen, dat dit nochtans is voorgeschreven door artikel 4 van het KB van 17 mei 2007, dat mits consult van de behandelende artsen de verwerende partij een correct medisch standpunt had kunnen innemen, dat de arts-attaché op voorbarige en onterechte wijze de door haar voorgelegde verslagen heeft tegengesproken, dat haar medische toestand wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat, wat wordt aangetoond aan de hand van een recent medisch verslag van haar behandelend arts (stuk 7), dat de inhoud van dit verslag voor zich zelf spreekt en geen twijfel laat bestaan dat de verwerende partij de huidige medische toestand verkeerd heeft beoordeeld, dat het duidelijk is dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht, alsook van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoekster besluit met een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht.

3.1.2. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster is van mening dat uit de door haar voorgebrachte verslagen bleek dat haar medische aandoeningen van die aard zijn dat zij een bedreiging inhouden voor haar gezondheid, dat de voorgelegde verslagen objectieve en verifieerbare documenten betreffen, dat de verwerende partij de mogelijkheid had om haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch ten onrechte nagelaten heeft dit te doen, dat een medisch onderzoek ongetwijfeld een ander licht had geworpen op de zaak, dat het onredelijk is dat de verwerende partij haar niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 januari 2013, dat voorbarig was en in tegenstrijd met de voorgelegde verslagen van haar artsen. Het ontvankelijk en gegrond verklaren van haar aanvraag is volgens verzoekster een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

3.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij wat volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980.

Als antwoord op het theoretisch betoog dient verwerende partij erop te wijzen dat, los van de vraag naar de gegrondheid ervan, het gevoerde betoog op zich niet in de weg staat dat de ambtenaar-geneesheer op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980, aan de hand van de concrete elementen zoals die blijken uit het medisch dossier zou oordelen dat de ingeroepen medische toestand kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte die aanleiding kan geven voor de toekenning van een machtiging van verblijf omwille van medische motieven.

De bepaling waarin de bestreden beslissing zijn grond vindt luidt als volgt:

"Artikel 9ter.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

*4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar- geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat **de ziekte** kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"*

Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar de rechtspraak van de Raad.

"Nu werd geoordeeld dat de aandoeningen van verzoeker — bij gebreke aan de vereiste ernst — kennelijk geen aandoeningen zijn in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat diende te worden gemotiveerd inzake de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf.

De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonde dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten." (RvV 19 november 2012, nr. 91.685)

In alle omstandigheden een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst als vereist beschouwen, zou de betekenis van artikel 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980 uithollen.

Derhalve dient verzoekster aan te tonen dat de gegeven kennelijk onverenigbaar is met artikel 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980, zonder dat hierbij het ontbreken van een onderzoek naar de medische behandeling op zich als een wettelijk gebrek kan worden beschouwd.

Het feit dat de aanvraag werd afgewezen in de ontvankelijkheidsfase heeft bovendien de implicatie dat verzoekster dient aan te tonen dat, in tegenstelling tot de motivering van de bestreden beslissing, aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden ex artikel 9ter, §3 van de wet van 15 december 1980 was voldaan op het moment van het indienen van de aanvraag.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat inhoudt dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat moment beschikt, kan geen afbreuk doen aan de vereiste van het indienen van een ontvankelijke aanvraag.

De ambtenaar-geneesheer oordeelt zijn advies ex artikel 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980 dat de ingeroepen medische toestand, met name de in het standaard medisch getuigschrift zoals gevoegd bij de initiële aanvraag omschreven depressie, geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster.

Hij baseerde zijn oordeel op het inhoud van het standaard medisch getuigschrift d.d. 14 december 2011, waaruit hij kon afleiden dat de beschreven aandoening geen dringende maatregelen vereist zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Hij kon vaststellen dat er geen kritieke gezondheidstoestand aan de orde is, noch sprake is van een levensbedreigend stadium van de ziekte.

De ambtenaar-geneesheer voegde aan zijn advies toe dat, wat betreft het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, het volstaat om het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid vast te stellen om verzoekster in casu van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM uit te sluiten.

In de mate de verzoekers de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvechten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, heeft verwerende partij de eer erop te wijzen dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (cf. RvS, 25 oktober 2006, nr. 164.103).

Verzoekster voert geen ernstige argumenten aan waaruit zou blijken dat de ambtenaar-geneesheer zich op een onjuiste feitenvinding zou hebben gebaseerd of dat zijn oordeel kennelijk onredelijk is. Waar zij opwerpt dat uit het standaard medisch getuigschrift en de aanvullingen bij de initiële aanvraag blijkt dat zij niet in staat is om te reizen en dat een terugkeer naar het land van herkomst een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, laat zij na aan te geven in het licht van welk concreet element van het standaard medisch getuigschrift d.d. 14 december 2012 de tegengestelde beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk zou zijn.

Zij argumenteert dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de elementen van het medisch dossier op zorgvuldige en redelijke wijze in overweging werden genomen, omdat niet werd geantwoord op de benoemde inhoud ervan. Zij werpt op dat nergens in de wet wordt bepaald dat de ambtenaar-geneesheer niet dient te 'antwoorden' op het medisch dossier.

Met die kritiek gaat zij echter voorbij aan het feit dat de wet voorziet dat aan de ambtenaar-geneesheer, als enige, de beoordeling toekomt van de ingeroepen medische toestand. De wet voorziet niet dat hij de verklaringen van de behandelende geneesheer op enige wijze moet weerleggen.

Verzoekster redeneert onterecht dat de verklaringen van de behandelende arts als zodanig een grond inhouden voor de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen, waar de ambtenaar-geneesheer zich tegen zou moeten verweren.

De wet voorziet dat de behandelende arts de pathologie zo nauwkeurig mogelijk omschrijft, zodanig dat de ambtenaar-geneesheer op basis van het standaard medisch getuigschrift met basis van zaken kan adviseren of die pathologie, in zijn innerlijke overtuiging, de graad van ernst vertoont zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980.

Verzoekster kan niet dienstig aanvoeren dat de ambtenaar-geneesheer niet 'antwoordt' op het standaard medisch getuigschrift, voor zover zij niet aantoonde dat het ontbreken van bepaalde vermeldingen in zijn advies, in het licht van de verklaringen van de behandelende geneesheer haar niet toelaten te begrijpen welke overwegingen aan de grondslag lagen van de innerlijke overtuiging van de ambtenaar-geneesheer. Verzoekster laat na dergelijke elementen, aanwezig in het standaard medische getuigschrift d.d. 14 december 2012, te benoemen.

Waar zij stelt dat het loutere feit dat de ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld op basis van het bij de initiële aanvraag voorgelegd standaard medisch getuigschrift zou volgen dat hij niet in alle objectiviteit alle elementen van het medisch dossier in overweging heeft genomen, dient verwerende partij te benadrukken dat de ambtenaar-geneesheer zich in casu enkel heeft gebogen over de vraag naar de ontvankelijkheid van de aanvraag. Hij heeft louter beoordeeld of de ingediende aanvraag beantwoordde aan artikel 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980.

Indien zij meent dat het in het in het standaard medisch getuigschrift voorgestelde ziektebeeld een dermate fundamentele wijziging ondervond dat het niet langer strookt met de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, dient deze fundamentele wijziging onafhankelijk van de eraan voorafgaande adviezen worden voorgelegd aan de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer.

Om die redenen kan haar kritiek dat de ambtenaar-geneesheer op basis van het standaard medisch getuigschrift d.d. 14 december 2011 niet kon beoordelen of haar aandoening actueel een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, evenmin worden weerhouden.

Waar zij daarnaast het feit bekritiseert dat zij niet persoonlijk werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer, dient verwerende partij te wijzen op de vigerende rechtspraak, dat de tekst van de wet van 15 december 1980 bevestigt in de zin dat de beoordelingsbevoegdheid omtrent het uitvoeren van een persoonlijk medisch onderzoek of het raadplegen van een deskundige, behoort tot het oordeel dat de ambtenaar-geneesheer maakt in eer en geweten.

Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomen advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven (RvV 7 april 2010, nr. 41 432).

De ambtenaar-geneesheer is evenmin verplicht om in te gaan op een voorstel van de aanvrager om zich aan te bieden voor een persoonlijke medische controle.

Verzoekster verduidelijkt haar loutere verklaring dat een medisch onderzoek een ander licht had geworpen op de zaak, niet verder.

Zij stelt dat een medisch onderzoek minstens noodzakelijk was omdat de ambtenaar-geneesheer en de behandelende artsen tot een tegenstrijdige conclusie komen. Minstens had hij een deskundige moeten raadplegen. Zij stelt dat zulks zou zijn voorgeschreven door artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Zij stelt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer manifest in strijd is met het medisch dossier omdat in de navolgende medische verslagen d.d. 7 september 2012 d.d. 5 juni 2012 wordt de ingeroepen medische toestand wordt omschreven als:

“Volledige deterioratie en psychische decompensatie met reëel suicidegevaar.”

Zij voegt bij het inleidend verzoekschrift een medisch getuigschrift d.d. 22 februari 2013.

De wettigheid van een administratieve beslissing kan echter enkel worden beoordeeld in het licht van de gegevens waarover het bestuur beschikte op het moment waarop de beslissing werd genomen, zodat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op het medisch getuigschrift van 22 februari 2013. Bovendien geldt ook in dit verband dat de ambtenaar-geneesheer de enige is die wettelijk een beoordeling kan maken van de ziekte-toestand en kan vaststellen of een ziekte-toestand beantwoord aan artikel 9ter, §1, eerst lid van de wet van 15 december 1980, zodat de beoordeling van een geconsulteerde arts hem niet als zodanig kan worden tegengeworpen.

Zij verklaart niet te begrijpen waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseerde bij zijn beoordeling, terwijl uit de voorgelegd standaard medisch getuigschrift d.d. 6 juni 2012 en 7 september 2012 van dokter Jansen afdoende was gebleken dat haar aandoeningen wel degelijk ernstig zijn en dat de lopende medische behandeling in geen geval mag onderbroken worden.

Verwerende partij dient te benadrukken dat verzoekster er in de bestreden beslissing zelf op werd gewezen dat, aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, geen rekening kon worden gehouden met de aanvullingen d.d. 27.03.2012, 28.08.2012 en 19.09.2012. De bestreden beslissing laat verzoekster toe te begrijpen op grond van welke determinerende overwegingen de inhoud van standaard medisch getuigschriften d.d. 6 juni 2012 en 7 september 2012 van dokter Jansen niet bijdroeg aan de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer.

Met betrekking tot het theoretisch gedeelte van het betoog heeft verwerende partij de eer erop te wijzen dat de juridische overwegingen die de bestreden beslissing schragen aan verzoekster werden meegedeeld als volgt:

“Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelf s indien geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn, wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in gedrang kan brengen, artikel 3 EVRM niet geschonden is als de gezondheidstoestand van verzoeker niet uitermate ernstig is. (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§81-85; EHRM, E.O. t. Italië, 24 mei 2012, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, N. t. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, §42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 9ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk of manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel risico gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter, §1 en 3 EVRM uit te sluiten.

Uit de voorgaande vaststellingen blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene leidt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 EVRM en bijgevolg ook van artikel 3 EVRM."

In casu stelde de ambtenaar-geneesheer vast dat een dergelijke ziekte-toestand op manifeste wijze niet aanwezig is in hoofde van verzoekster. Daaruit leidde hij af dat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst, zelfs bij een afwezigheid van een adequate behandeling.

Bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt immers een verblijfsrecht om medische redenen beoogd voor personen die, omwille van de severiteit van hun aandoening waaraan zij lijden, en bij een gebrek aan een adequate behandeling, een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Die betekenis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de inhoud van de voorbereidende werken, zoals hieronder weergegeven, beperkt verzoekster zich bij de interpretatie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onterecht tot de lezing van de tekst van het eerste lid van §1 van die bepaling, waaraan zij vervolgens zelf een betekenis en rechtsgevolgen koppelt, zonder de intentie van de wetgever na te gaan.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij drie niet-cumulatieve voorwaarden deduceert uit het eerste lid, §1 van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals ten overvloede werd bevestigd door de rechtspraak van de Raad. (zie o.a. RvV 16 oktober 2012, nr. 89.865; RvV 10 oktober 2012, nr. 89.445; RvV 11 september 2012, nr. 87.395; RW, 25 januari 2012, nr. 73.906)

"In zoverre verzoekers menen dat hun terugkeer naar Kosovo een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en daarbij de nadruk leggen op hun Roma-origine waardoor het niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische zorgen, wijst de Raad er op dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten een "reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit" of een "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling", zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: "Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)/ (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

(...)

De artikelen 9 ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 "inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming". De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen "subsidiäre bescherming, reëel risico op ernstige schade...", voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asiel-procedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het

EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (RW, 25 januari 2012, nr. 73.906)

Uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) blijkt dat:

"Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens" (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.35)." (RvV 16 oktober 2012, nr. 89.865)

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat "de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.

Uit de parlementaire voorbereidingen volgt dat de wetgever voor de terminologie van het eerste lid §1 van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opteerde omwille van het belang dat hij hechtte aan de principes van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens terzake.

De wetgever gaf uitdrukkelijk aan dat een aanvraag ex artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij het begrippenkader dat daarmee samenhangt dient als maatstaf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hecht in haar rechtspraak belang aan het bestaan van een adequate behandeling in het land van herkomst van de ernstig zieke vreemdeling die dreigt te worden gerepatriëerd.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is tegelijk casuïstiek en het concreet belang van dit criterium hangt telkens af van de overige omstandigheden van de zaak.

Dat dit tevens geldt voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wordt bovendien uitdrukkelijk aangegeven in de geciteerde parlementaire voorbereidingen, waarbij de wetgever stelt dat de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In die zin formuleert de wetgever ook in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 geen drie afzonderlijk bestaande en gelijkwaardige hypothesen, maar geeft hij louter de criteria weer die bij de beoordeling van de aanvragen die in het kader van die wetsbepaling worden ingesteld, zullen spelen.

De finaliteit van zowel artikel 3 EVRM als artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bestaat erin het individu de te beschermen tegen een onmenselijke vernederende behandeling. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is erop toegespitst om enerzijds, de omstandigheden te omschrijven die een dergelijke behandeling kunnen omvatten. Die rechtspraak is er anderzijds op gericht om aan te geven wanneer een risico op een dergelijke behandeling voldoende reëel kan worden beschouwd, zodat de bescherming van 3 EVRM optreedt. Bij de beoordeling van het risico op een dergelijke schending volstaat een eventualiteit immers niet. De schending van artikel 3 EVRM moet in het kader van deze problematiek het te verwachten gevolg zijn van een handeling van de autoriteiten van een Lidstaat.

Hieronder wordt beschreven welke gevallen overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM, als gevolg van het bestaan van een voldoende reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling naar aanleiding van een natuurlijk ontstane medische problematiek.

Uit de opstelling van de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat het Hof steeds voorop stelt dat vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel, in principe geen verblijf in die lidstaat kunnen opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05, § 54; EHRM, Ameghian against the Netherlands, ontvankelijkheidsbeslissing, 25 november 2004, n° 256/29/04; EHRM, Ndongoya against Sweden, ontvankelijkheidsbeslissing, 22 juni 2004, n° 17868/03; 2004 EHRM, Henao against the Netherlands, ontvankelijkheidsbeslissing, 24 juni 2003, n° 13669/03)

Gelet op de absolute aard van het verbod op foltering en op het onderwerpen van personen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals die voortvloeit uit artikel 3 EVRM, kan in uitzonderlijke gevallen een verplichting op de Staat rusten om de ernstig zieke vreemdeling bescherming te bieden tegen acute mishandeling, waaraan hij, omwille van zijn medische toestand, als gevolg van de verwijdering naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf, zou worden blootgesteld. (zie, mutatis mutandis: EHRM, L. v. Lithuania arrest, 11 september 2007, no. 27527/03, § 46)

Het lijden dat voortkomt uit natuurlijk voorkomende ziekte, lichamelijke of geestelijke, kan worden gedekt door artikel 3 EVRM, waar het wordt, of dreigt te worden, verergerd door de behandeling, de omstandigheden van detentie, de uitzetting of andere maatregelen waarvoor de autoriteiten aansprakelijk kunnen worden gesteld. (*Pretty v. the United Kingdom*, 2346/02, § 52, EVRM 2002-III; *Kudla v. Poland* [GC], nr. 30210/96, § 94, EHRM 2000-XI; *Keenan v. the United Kingdom*, geen 27229/95, § 116, EHRM 2001-III.)

Uit artikel 3 van het EVRM kan geenszins een algemene verplichting voor de verdragspartijen worden afgeleid om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Dit vloeit voort uit de draagwijdte en finaliteit van de verdragsbepaling, waarbij op absolute wijze waarborgen worden geboden tegen de blootstelling van een individu aan een onmenselijke of vernederende behandeling, door toedoen van de autoriteiten van de Verdragsstaten.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kadert de draagwijdte van artikel 3 EVRM als volgt:

"46. The Court observes that the prohibition under Article 3 of the Convention is of an absolute nature, but that the kind of treatment qualified as inhuman and degrading will depend upon an examination of the facts of the specific case in order to establish whether the suffering caused was so severe as to fall within the ambit of this provision. Moreover, according to its established case-law, Article 3 entails a positive obligation on the part of the State to protect the individual from acute ill-treatment, whether physical or mental, whatever its source. Thus if the source is a naturally occurring illness, the treatment for which could involve the responsibility of the State but is not forthcoming or is patently inadequate, an issue may arise under this provision (see, for example, *D. v. the United Kingdom*, 2 May 1997, §§ 51-54, Reports of Judgments and Decisions 1997-III, and, *mutatis mutandis*, *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, §§ 49-52, ECHR 2002-III).

47. However, an examination of the facts of the present case, whilst revealing the applicant's understandable distress and frustration, does not indicate circumstances of such an intense degree, involving the exceptional, life-threatening conditions found in the cases of Mr D. and Mrs Pretty cited above, as to fall within the scope of Article 3 of the Convention. The Court considers it more appropriate to analyse this aspect of the applicant's complaint under Article 8 (respect for private life) below.

48. Consequently, the Court finds no violation of Article 3 of the Convention." (*L. v. Lithuania*, arrest, 11 september 2007, no. 27527/03, §§ 46-48)

Vrij vertaald:

"Het Hof herinnert eraan dat het verbod dat voortvloeit uit artikel 3 EVRM een absoluut karakter heeft, maar dat de aard van de behandeling die kan worden gekwalificeerd als een onmenselijke en vernederende behandeling afhankelijk is het onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak, die toelaten vast te stellen of het lijden zodanig ernstig is dat het kan vallen binnen de draagwijdte van die bepaling.

Uit de vaststaande rechtspraak volgt dat artikel 3 EVRM een positieve verplichting voor de Staat omhelst om het individu te beschermen tegen acute mishandeling, lichamelijk dan wel geestelijk, ongeacht de bron. Indien die bron een natuurlijk voorkomende ziekte is, waarvan de behandeling de verantwoordelijkheid van de Staat kan uitmaken, en wanneer deze behandeling uitblijft of onvoldoende blijkt, kan een onverenigbaarheid met deze bepaling worden vastgesteld. (zie bijvoorbeeld *D.* tegen het RvV 120 774 - Pagina 8

Verenigd Koninkrijk, 2 mei 1997, § § 51 tot 54, *Recueil des arrêts et décisions* ' 1997-III, en, *mutatis mutandis*, *Pretty* tegen het Verenigd Koninkrijk, nee. 2346/02, § § 49-52, EHRM 2002-III).

Het onderzoek van de feiten in de huidige zaak, waaruit weliswaar verzoeksters begrijpelijke angst en frustratie blijkt, wijst echter niet op het bestaan van de uiterst ernstige omstandigheden, die van uitzonderlijke en levensbedreigende aard zijn, zoals de omstandigheden die zich voordeden in de zaken *Mr. D* en *Mrs. Pretty*, zoals hierboven uiteengezet, die vallen binnen de draagwijdte van artikel 3 EVRM."

Het bovenstaande citaat heeft betrekking op de omstandigheden waarbij de eigen onderdanen van de verdragsluitende partijen zich richtten tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In *L. v. Lithuania* werd het feit aangevoerd dat de Litouwse autoriteiten niet voorzagen in een wettelijk kader om een operatieve geslachtswijziging te vervullen, terwijl verzoekende partij reeds voor een aanzienlijk gedeelte geslachtswijzigende ingrepen had laten uitvoeren.

Het Hof opteerde ervoor om de concrete omstandigheden van deze zaak te vergelijken met de omstandigheden van de zaak *Pretty v. the United Kingdom*, waarbij *Mrs. Pretty* wou dat haar echtgenoot haar, zonder correctioneel te worden bestraft, kon bij staan in euthanasie. Zij voerde aan dat het ontzeggen van die mogelijkheid een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM inhield.

Zowel uit de letterlijke bewoordingen van dit arrest, als uit de keuze van het Hof om deze zaken, waarin zeer bijzondere maar ook zeer uiteenlopende omstandigheden speelden, naast elkaar te zetten, blijkt het belang van het criterium dat het Hof uitdrukkelijk aangeeft te hanteren.

Met die verwijzing trok het Hof tevens de lijn tussen het arrest *Pretty v. the United Kingdom* en het arrest *D. v. the United Kingdom*, die beiden zijn gekaderd in een context waarbij sprake is van een kritieke en levensbedreigende medische toestand, en waarbij in beide zaken een gebrek aan behandeling - in de zaak "Pretty" werden de Britse autoriteiten op de volledige lijn vrijgesproken - als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, werd beschouwd.

Het Hof stelde hierbij uitdrukkelijk dat, de omstandigheden waarbij een gebrek aan behandeling vaststaat, in dergelijke uitzonderlijke en levensbedreigende context de draagwijdte van artikel 3 EVRM afbakenen.

Dit is telkens het uitgangspunt van het EHRM bij de beoordeling of de verwijdering van een ernstig zieke vreemdeling een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens uitmaakt, waarbij wordt benadrukt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in een zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, nr. 30240/96, § 42). Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden.

"The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support." (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, nr. 30240/96, § 42)

Vrije vertaling:

"De beslissing tot verwijdering van een vreemdeling, die lijdt aan een serieuze mentale of psychische ziekte, naar een land waar de faciliteiten voor behandeling van die ziekte minderwaardig zijn in vergelijking met deze van de verwijderende, kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 3 EVRM uitmaken, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die in staat of bereid zouden zijn om hem enige zorg te verschaffen of om hem te voorzien van een minimum aan voedsel, onderdak of sociale ondersteuning."

Het Hof verwijst in haar rechtspraak telkens naar het principe zoals werd geformuleerd in het arrest *D. v. the United Kingdom*. Dat vormt steeds het referentiepunt voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de eventuele schending van deze verdragsbepaling bij de verwijdering van een ernstig zieke vreemdeling. (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05, § 51)

Hoewel het Hof stelt niet te kunnen uitsluiten dat er ook andere zeer uitzonderlijke gevallen zouden kunnen voorkomen waarin de humanitaire overwegingen even overtuigend zouden kunnen zijn, is het evenwel van mening Koninkrijk en in de latere rechtspraak, gehandhaafd dient te worden.

Dit omwille van het feit dat dit principe, dat door het Hof steeds als het correcte te hanteren principe werd vooropgesteld, betrekking heeft op gevallen waarbij de vermeende toekomstige schade niet zou uitgaan van het opzettelijk handelen of nalaten van overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties, maar in plaats daarvan het gevolg zou zijn van een natuurlijk voorkomende ziekte en het gebrek aan voldoende middelen in het land van herkomst "to deal with it". (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05, § 43).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens duidt op uitdrukkelijke wijze de maatstaf aan die speelt bij de beoordeling van de schending van artikel 3 EVRM in de context van de uitwijzing van de ernstig zieke vreemdeling.

Het Hof laat er geen twijfel over bestaan dat de positieve verplichting voor de Staat om het individu te beschermen tegen acute mishandeling, zoals bedoeld door het verbod geformuleerd in artikel 3 EVRM, in de context van de verwijdering van de vreemdeling die lijdt aan een natuurlijk voorkomende ziekte, optreedt in uitzonderlijke en levensbedreigende omstandigheden en waarbij de behandeling, waarvan het beschikbaar stellen tot de verantwoordelijkheid van de staat behoort, niet verkregen kan worden in het land van herkomst.

Hierbij moet blijken dat het risico op acute mishandeling, als gevolg van een eventuele abrupte stopzetting van de behandeling, voldoende reëel is.

In de zaak Irina and Ivan OVDIENKO against Finland, waar uit de elementen van het dossier niet bleek dat een acuut en voldoende reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM het te verwachten gevolg was van een verwijdering naar het land van herkomst, oordeelde het Hof dat de klacht manifest ongegrond was.

"According to a medical report of 1 March 2004, the second applicant was recommended weekly care for 2-3 years, and according to the most recent medical report of 25 March 2004, he needed psychiatric treatment in hospital due to his severe psychotic depression and, after hospitalisation, open psychotherapy for years. The applicants have not claimed before the Court that medical treatment as such would not be available in Ukraine. Taking into account the information before it, the Court finds that in any case it has not been shown that the second applicant would not receive adequate care in Ukraine. Thus the Court finds unsubstantiated the applicants' argument that it is in the second applicant's best interest to continue a stable life and psychiatric treatment in Finland.

The Court acknowledges that the removal decision may have caused the second applicant mental stress. Having regard, however, to the high threshold set by Article 3, particularly where the case does not concern the direct responsibility of the receiving State for the infliction of harm, the Court does not find that there is a sufficiently real risk that the applicant's removal in these circumstances would be contrary to the standards of Article 3. The case does not disclose the exceptional circumstances of D. v. the United Kingdom (cited above, § 49), where the applicant was in the final stages of a terminal illness, AIDS, and had no prospect of medical care or family support on expulsion to St Kitts." (EHRM, onontvankelijkheidsbeslissing, Irina and Ivan OVDIENKO against Finland, no. 1383/04, 21 mei 2005)

"Overeenkomstig het medisch attest van 1 maart 2004, werd aan de tweede verzoeker een wekelijkse opvolging gedurende 2 tot 3 jaar aanbevolen, en overeenkomstig het meest recente attest van 24 maart 2004, behoeft hij een behandeling in een psychiatrisch hospitaal omwille van zijn ernstige psychotische depressie, gevolgd door een jarenlange open psychotherapie. Verzoekers voeren voor het Hof niet aan dat een adequate behandeling als zodanig niet beschikbaar zou zijn in Oekraïne.

Zodus acht het Hof het argument dat het in het hoogste belang van de tweede verzoeker zou zijn om een stabiel leven en psychiatrische behandeling in Finland voort te zetten, niet bewezen.

Het Hof erkent dat de beslissing tot verwijdering de tweede aanvrager mentale stress kan hebben bezorgd. Echter, gelet op de hoge drempel van artikel 3, in het bij zonder wanneer de zaak geen betrekking heeft op de rechtstreekse verantwoordelijkheid voor het toebrengen van schade, is het Hof niet van mening dat sprake is van een voldoende reëel risico dat de verwijdering van tweede verzoeker in deze omstandigheden een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken. De context van deze zaak brengt niet de uitzonderlijke omstandigheden zoals in de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (zoals aangehaald in § 49) aan het licht, waarbij de verzoeker zich in de laatste fase van een terminale ziekte, met name aids, bevond, en geen uitzicht had op medische zorg of steun van familie bij de uitzetting naar het eiland St.- Kitts."

In deze zaak hadden de Finse autoriteiten hun verweer gesteund op het feit dat verzoekers, enerzijds verschillende asielaanvragen hadden ingediend en pas in het kader van de tweede aanvraag de elementen hadden vermeld die de grond zouden vormend van de psychische problemen van de tweede verzoeker, en anderzijds op het feit dat hij in zijn studententijd reeds psychiatrisch was behandeld, waarna hij succesvol zijn studies hervatte.

Het Hof erkende de ernst van de medische toestand van de tweede verzoeker, maar oordeelde dat de verzoekers er niet in slaagden om aan te tonen dat de problematiek was gegrond in de traumatische ervaringen die in het land van herkomst hadden plaatsgevonden, en dat door hen niet werd aangetoond dat geen behandeling kon worden verkregen in het land van herkomst.

Deze elementen volstonden volgens het Hof, ondanks de ernst van de medische problematiek en zonder dat een concreet en toegespitst naar de behandeling in het land van herkomst was gevoerd door de Finse autoriteiten, om de klacht manifest ongegrond te verklaren.

Daaruit blijkt dat een ernstige medische problematiek niet volstaat indien geen acuut en voldoende reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM, aannemelijk wordt gemaakt.

In welke mate dit acuut en voldoende reëel risico afhankelijk is van de severiteit van de ingeroepen medische problematiek zelf, omschrijft het Hof uitdrukkelijk in het reeds geciteerde arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk nr. 26.565/05 van 27 mei 2008.

Daarbij geeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in de §§ 36-41, een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en waarin de principes die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen worden herhaald. Daarbij geeft het Hof zelf aan na te gaan of de vreemdeling zich in een kritieke gezondheidstoestand bevindt, of in een zeer vergevorderd stadium van een ziekte.

In § 51 van het arrest N. v. the United Kingdom besloot het Hof, met verwijzing naar dat overzicht, dat die zaak zich niet onderscheidde van de gevallen die in de §§ 36-41 worden omschreven, en waarbij het Hof telkens vaststelde, dat, hoewel sprake was van een "ernstige" ziekte, de ziekte zich nog niet in het

vergevorderd stadium bevond zoals in de zaak *D. v. the United Kingdom*. ("In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in *D. v. the United Kingdom* (cited above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention.")

In dat overzicht verwijst het Hof allereerst naar het referentie-arrest *D. v. the United Kingdom* en wijst op het feit dat sinds dat arrest nooit meer tot een schending van artikel 3 EVRM heeft kunnen besluiten, in de context waarbij een ernstig zieke vreemdeling werd onderworpen aan een verwijderingsmaatregel. Het Hof verwijst tevens naar het de zaak *B.B. v. France*, waarin eveneens werd vastgesteld dat een verwijdering van een ernstig zieke vreemdeling aanleiding zou geven tot de schending van artikel 3 EVRM. Het Hof omschreef de omstandigheden die daartoe aanleiding gaven als het feit dat de verzoeker een aids- patiënt was, die zich een vergevorderde stadium van de ziekte bevond, die evenwel was gestabiliseerd onder invloed van de antivirale middelen, waarvan met voldoende zekerheid kon worden vastgesteld dat die voor hem niet toegankelijk zouden zijn in de Democratische Republiek Congo. Gezien hij, ten gevolge van de verwijderingsmaatregel, zou worden geplaatst in een situatie waarin hij zonder enige bijstand van familie zou worden geconfronteerd met zijn naderend einde, oordeelde het Hof dat het voor hem waarschijnlijk onmogelijk zou zijn om de menselijke waardigheid ter behouden. De zaak werd van de rol geschrapt voordat de zaak kon worden onderzocht, nadat de Franse autoriteiten verzekerden dat hij niet zou worden gerepatrieerd.

Vervolgens verwees het Hof naar het arrest *Karar a c. Finland* (Commissie Mensenrechten, 29 mei 1998, 40900/98) en stelt hierbij zelf dat in die zaak, de verzoeker, van Ugandese nationaliteit, HIV-positief was en in Finland behandeld werd sinds 1992, maar dat dit geval zich onderscheidde van *D. v. the United Kingdom* en *B.B. c. France*, omwille van het feit dat de verzoeker zich nog niet in een dermate vergevorderd stadium van de ziekte bevond dat zijn uitwijzing een behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou uitmaken. (EHRM, *N. v. the United Kingdom*, n° 26565/05, 26 mei 2008, §36):

"In *Karara v. Finland*, no. 40900/98, Commission decision of 29 May 1998, the applicant, a citizen of Uganda, had been treated in Finland for an HIV infection since 1992. The Commission distinguished the case from *D. v. the United Kingdom* and *B.B. v France* on the ground that the applicant's illness had not yet reached such an advanced stage that his deportation would amount to treatment proscribed by Article 3 and it declared the application inadmissible."

Verder haalt het Hof arrest *Bensaid c. Royaume-Uni* aan. In die zaak wordt in dezelfde zin geoordeeld dat hoewel het Hof erkende de ziekte van de verzoeker "ernstig" is, dit op zich niet volstaat om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens vast te stellen, gelet op het feit dat de hoge drempel zoals die werd vastgesteld bij *D. v. the United Kingdom*, en waarbij de ziekte zich reeds in het terminaal stadium bevond, niet wordt gehaald.

the high threshold set by Article 3, particularly where the case does not concern the direct responsibility of the Contracting State for the infliction of harm, the Court does not find that there is a sufficiently real risk that the applicant's removal in these circumstances would be contrary to the standards of Article 3. The case does not disclose the exceptional circumstances of *D. v. the United Kingdom* (cited above), where the applicant was in the final stages of a terminal illness, Aids, and had no prospect of medical

RvV 120 774 - Pagina 11

care or family support on expulsion to St Kitts." (EHRM, *Bensaid v. the United Kingdom*, arrest, 6 februari 2001, n° 44599/98, §40)

Net als in de reeds geciteerde zaak *Irina and Ivan OVDIENKO against Finland*, gaat het Hof in eerste instantie na, welk effect het feit van de verwijdering als zodanig zou hebben op de ingeroepen medische conditie, en stelt het Hof vast dat een behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Waar het Hof in de zaak *Irina and Ivan OVDIENKO against Finland* erop wees dat niet werd aangetoond de gebeurtenissen in het land van herkomst, de oorzaak vormden van de ingeroepen psychische problematiek, stelde het Hof in *Bensaid v. the United Kingdom* in diezelfde zin:

"The Court observes, however, that the applicant faces the risk of relapse even if he stays in the United Kingdom as his illness is long term and requires constant management. Removal will arguably increase the risk, as will the differences in available personal support and accessibility of treatment. The applicant has argued, in particular, that other drugs are less likely to be of benefit to his condition, and also that the option of becoming an inpatient should be a last resort. Nonetheless, medical treatment is available to the applicant in Algeria. The fact that the applicant's circumstances in Algeria would be less favourable than those enjoyed by him in the United Kingdom is not decisive from the point of view of Article 3 of the Convention." (EHRM, *Bensaid v. the United Kingdom*, arrest, 6 februari 2001, n° 44599/98, §38)

Het Hof hanteert de criteria van de severiteit van de aandoening en van de beschikbare behandeling met het oog op het inschatten of het te verwachten gevolg van een abrupte stopzetting van de

behandeling die in het land van herkomst wordt verkregen, een aanleiding zou vormen tot de schending van artikel 3 EVRM.

Het Hof heeft in die zin aandacht voor het feit dat een acute levensbedreigende of kritieke toestand eveneens het gevolg kan zijn van het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst, in het geval waarbij de stabiele toestand van de patiënt louter het gevolg is van de medicatie die hij geniet in het gastland. Het Hof ging tot deze overweging over in de context waarbij vreemdelingen die dreigden te worden verwijderd gediagnostiseerd waren met aids, en hadden aangetoond dat hun stabiele gezondheidstoestand het gevolg was van de antivirale middelen die voor hen in hun gastland beschikbaar waren gesteld. In die omstandigheden stelde het Hof dat, gezien een adequate behandeling beschikbaar was in hun land van herkomst, er geen schending van artikel 3 EVRM kon worden weerhouden. (zie: *Amegnigan against the Netherlands*, ontvankelijkheidsbeslissing, 25 november 2004, n° 256/29/04; EHRM, *Ndangoya against Sweden*,

ontvankelijkheidsbeslissing, 22 juni 2004, n° 17868/03; 2004 EHRM, *Henao against the Netherlands*, ontvankelijkheidsbeslissing, 24 juni 2003, n° 13669/03)

Het Europees Hof voor de Rechten van de mens oordeelde dat de loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of tot gevolg heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. (zie in die zin ook: RvV nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012; RvV nr. 74.125 d.d. 27.01.2012; RvV nr. 73.999 d.d. 27.01.2012; RvV nr. 73.031 en 73.890 d.d. 24.01.2012; RvV nr. 73.906 d.d. 25.01.2012)

Het feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arresten alle elementen die door de partijen werden aangebracht op casuïstische wijze overweegt, en daarbij gebeurlijk vaststelt dat een beschikbare behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doet aan de bovenstaande systematiek geen afbreuk en laat niet toe te besluiten dat de door het Hof vooropgestelde principes niet zouden toelaten om in een concreet geval niet over te gaan tot een onderzoek naar de beschikbare behandeling.

Verwerende partij heeft de eer te herhalen dat het EHRM meermaals en uitdrukkelijk heeft gesteld dat de bestaande - of op handen zijnde bij het ontbreken van een adequate behandeling- kritieke of levensbedreigende gezondheidstoestand, de te hanteren hoge drempel is. De vaststelling door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een voldoende adequate behandeling "bovendien" beschikbaar is in het land van herkomst, doet daar geen afbreuk aan.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verklaarde in het arrest *N. v. the United Kingdom* niet als zodanig dat de principes van artikel 3 EVRM van toepassing zouden zijn naar aanleiding van de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, natuurlijke ontstane fysieke of mentale ziekte, die lijden, pijn en een vermindering van de levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of tegen een aanzienlijke kost.

In artikel §45 van het desbetreffende arrest stelt het Hof:

"Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voegt die opmerking toe aan een paragraaf waarbij de hierboven beschreven principes die voortvloeien uit het arrest *D. v. the United Kingdom*, worden samengevat (§§42-45). Het Hof verwijst naar die principes met de bewoordingen 'the same principles', en wil met deze paragraaf duidelijk maken dat die op alle ernstige ziektes van toepassing zijn en niet enkel op personen die besmet zijn met het HIV-virus.

In §43 stelt het Hof dat, hoewel niet te kunnen uitsluiten dat er ook andere zeer uitzonderlijke gevallen zouden kunnen voorkomen waarin de humanitaire overwegingen even overtuigend zouden kunnen zijn, hij evenwel van mening is dat de hoge drempel, zoals geformuleerd in het arrest *D.* tegen het Verenigd Koninkrijk en in de latere rechtspraak, gehandhaafd

dient te worden. (EHRM, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05, § 43).

Daaruit volgt dat het op zich niet kennelijk onredelijk is om in concrete omstandigheden te oordelen dat, in het licht van de hierboven besproken principes, een onderzoek naar de beschikbare behandeling in het land van herkomst, geen essentiële invloed zal hebben op de finaliteit van de beslissing.

Het is daarbij evenmin kennelijk onredelijk om de begrippen 'directe levensbedreiging ten gevolge van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte' te hanteren als toonaangevend.

Te meer gezien in het kader van de bestreden beslissing werd geoordeeld dat in casu, dergelijke omstandigheden 'manifest' ontbreken.

De thans bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met artikel 3 EVRM en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Hierboven werd reeds aangetoond dat verzoekster met haar feitelijke kritiek niet aantoonde dat de ambtenaar-geneesheer op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn advies is gekomen. Het is evenmin kennelijk onredelijk van de verwerende partij om hem in zijn advies te volgen.

Zij maakt bovendien niet aannemelijk dat zij met haar initiële aanvraag, heeft aangetoond een voldoende reëel risico te lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling in het land van herkomst bij gebreke aan medische verzorging. (cf. supra, EHRM, onontvankelijkheidsbeslissing, Irina and Ivan OVDIENKO against Finland, no. 1383/04, 21 mei 2005).

Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden, (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Verzoekster toont evenmin aan dat concrete elementen van het medisch dossier niet op zorgvuldige wijze in overweging zouden zijn genomen.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens kan evenmin worden weerhouden. Door louter op te werpen dat uit het medisch dossier zou blijken dat zij lijdt aan een medische aandoening die een bedreiging inhoudt voor haar gezondheid, geen persoonlijk medisch onderzoek werd uitgevoerd en dat het ontvankelijk en gegrond verklaren van de aanvraag een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing zou zijn, levert zij niet vereiste begin van bewijs dat zij ten gevolge van de uitvoering van de bestreden beslissing, waar overigens geen verwijderingsmaatregel aan gekoppeld is, zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Zij dient concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Waar verzoekster tevens de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, dient de verwerende partij erop te wijzen dat het tegelijk aanvoeren van de formele motiveringsplicht én inhoudelijke kritiek leveren op de determinerende motieven van de bestreden beslissing niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het onmogelijk maakt de motieven van de thans bestreden beslissing te kennen (RvS, 20 december 2001, nr. 93.123)."

Na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, stelt de verwerende partij dat de motieven van de thans bestreden beslissing in die beslissing kunnen worden gelezen, dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing aan verzoekster werd meegedeeld, dat het advies verzoekster toelaat de innerlijke overtuiging van de ambtenaar-geneesheer omtrent het voorgestelde ziektebeeld te kennen, dat zij nalaat aan te tonen dat haar initiële aanvraag vergezeld ging van elementen of argumenten die haar niet toelaten te begrijpen hoe hij tot zijn oordeel is gekomen, dat het loutere feit dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Zij vervolgt dat de bestreden beslissing verzoekster tevens toelaat kennis te nemen van de wettelijke gronden die zij, in het licht van het advies van de ambtenaar-geneesheer, toelaten om niet over te gaan tot een concreet onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst, dat de motivering van de bestreden beslissing verzoekster toeliet om met kennis van zaken te kunnen oordelen of het zinvol zou zijn de beslissing aan te vechten met de middelen waarover zij in rechte beschikt. (cf. RvS, 11 augustus 2006, nr. 161.802), dat het enig middel ongegrond is.

3.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.4. In de mate dat verzoekster heeft aangegeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële

motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door verzoekster wordt aangevoerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze genomen werd in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, bepaling die toelaat de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien een ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer in deze zin van 18 januari 2013.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

3.6. Verzoekster betoogt onder meer dat nergens in de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ‘directe’ levensbedreiging wordt vereist, dat voornoemd artikel ook ziekten toelaat die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland, dat voornoemd artikel zelf geen ‘directe’ levensbedreiging oftewel aandoeningen die ‘dringende maatregelen’ vereisen ‘zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn’, alsook dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet zieken beschermt die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk verklaart alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, met bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan, dat de verwerende partij daarbij geen afdoende motivering over het tweede en derde deel van de definitie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gaf, namelijk of er geen van de genoemde risico’s is in het geval dat zij geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer, dat nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of de verwerende partij hetzij de arts-attaché *in concreto* een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in haar herkomstland, dat door dit onderzoek niet te voeren de bepalingen van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet ontegensprekelijk geschonden worden.

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het standaard medische getuigschrift van 14 december 2011, waarnaar in het medisch advies van de arts-adviseur verwezen wordt, blijkt dat de arts van verzoekster onder meer stelde dat zij depressief is met hoofdpijn en verwardheid, dat het gaat om een zeer ernstige aandoening, dat zij medicamenteus behandeld wordt, dat in januari 2011 een hospitalisatie plaatsvond en dat de voorziene duur van de behandeling 5 jaar betreft.

3.8. Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet volgende toepassingsgevallen:

- (1) een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

3.9. Ter staving van de bestreden beslissing – en de toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet – wordt verwezen naar volgend advies van een arts-adviseur van 18 januari 2013:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 31.01.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 14.12.2011 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor haar leven. De beschreven depressie houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar zij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.”

Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan verzoekster werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

3.10. De arts-adviseur stelt aldus vast dat er kennelijk geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, nu de aandoening van verzoekster geen directe bedreiging inhoudt voor het leven of fysieke integriteit en geen dringende maatregelen vereist zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Verder motiveert de arts-adviseur, met betrekking tot de vraag of er sprake is van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, dat “het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid [volstaat] om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten”.

Er dient te worden aangenomen dat de arts-adviseur aldus aangeeft dat uit het kennelijk ontbreken van een onmiddellijk gevaar voor het leven en de fysieke integriteit tevens volgt dat er kennelijk geen sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst. De enige vaststelling waarnaar in voormelde geciteerde motivering wordt verwezen, betreft immers de vaststelling dat er kennelijk geen sprake is van een risico voor het leven of de fysieke integriteit nu er geen sprake is van een directe levensbedreiging. De arts-adviseur maakt hierbij in zijn advies ook melding van artikel 3 van het EVRM en in de beslissing zelf wordt, onder verwijzing van rechtspraak van het EHRM, eveneens toegevoegd dat actueel sprake moet zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar ruimschoots volstaat om de betrokkene uit te sluiten van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Dergelijk standpunt wordt ook in de nota met opmerkingen verdedigd, nu hierin wordt aangegeven dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM betreffende deze verdragsbepaling.

De stelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoekster enkel in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging om medische redenen indien er sprake is van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte – of met andere woorden van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene – vindt echter geen steun in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan immers niet worden afgeleid dat het vaststellen van een kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid van betrokkene, met name een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoeningen, volstaat om *in casu* de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Er blijkt aldus niet dat afzonderlijk werd nagegaan of de ingeroepen aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Deze handelwijze is in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat duidelijk voorziet in twee afzonderlijke mogelijkheden, waarbij de duidelijke

bepalingen van dit artikel geen nadere interpretatie vergen en geenszins toelaten te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De Raad benadrukt dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Er is in artikel 9ter van de vreemdelingenwet immers sprake van verschillende hypothesen, waarvan de laatste – met name het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst – losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

3.11. De verwijzingen in de nota met opmerkingen naar parlementaire stukken waaruit moet blijken dat het de bedoeling van de wetgever was om artikel 9ter van de vreemdelingenwet te verbinden met artikel 3 van het EVRM, doen geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Waar de verwerende partij verwijst naar arresten van de Raad moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

3.12. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet afzonderlijk en voldoende nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de andere onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3.13. Uit de redactie van de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 januari 2013, blijkt dat dit bevel is afgeleverd in navolging van de eerste bestreden beslissing. Aangezien het bestreden bevel (bijlage 13) op dezelfde dag werd genomen als de eerste bestreden beslissing en dat de beslissing ook op dezelfde dag aan verzoekster werd ter kennis gebracht, blijkt de verknochtheid tussen het bestreden bevel en de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing dient vernietigd te worden, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 januari 2013 uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER